

Ошедша А. Д.,

аспірантка відділу дослідження проблем кримінального процесу та судоустрою
Науково-дослідного інституту вивчення проблем злочинності
імені академіка В. В. Сташиса
Національної академії правових наук України
ORCID: 0009-0003-6464-5350

ЩОДО ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ СТРОКУ ДІЗНАННЯ

Анотація. Стаття присвячена дослідженню проблеми правової регламентації строку дізнання як спрощеної форми досудового розслідування кримінальних проступків у контексті забезпечення принципу правової визначеності. Виявлено невідповідність окремих норм кримінального процесуального закону загальним строкам дізнання, що проявляються в їх неузгодженості зі строками реалізації процесуальних повноважень прокурора на етапі закінчення дізнання. Звернуто увагу на те, що наявні положення чинного кримінального процесуального законодавства не містять чіткого механізму узгодження строків дізнання із строками, необхідними для прийняття рішень прокурором, що зумовлює неоднозначність правозастосування. Вказано, що така ситуація не сприяє забезпеченню процесуальної економії, швидкості досудового розслідування та ефективності кримінального провадження у справах про кримінальні проступки, що суперечить головному призначенню дізнання. Зазначено, що спеціальні норми не повинні суперечити загальним положенням кримінального процесуального закону та засадам кримінального провадження. Обґрунтовано необхідність внесення змін і доповнень до кримінального процесуального закону щодо врегулювання вказівки, відповідно до якої строки виконання процесуальних повноважень прокурора не можуть виходити за межі граничних строків дізнання. Доведено, що підстава збільшення строку дізнання, коли підозрюваний не визнає вину, є абстрактною, яка не має визначеного змісту і потребує законодавчої конкретизації. Встановлено, що для збільшення строку дізнання у разі невизнання вини підозрюваним має тлумачитися з урахуванням його конкретної поведінки та власної позиції щодо пред'явленого обвинувачення. Констатовано, що підстава у вигляді «необхідності проведення додаткових слідчих (розшукових) дій» потребує чіткого визначення, оскільки за відсутності єдиного підходу виникають ризики формального обґрунтування продовження строку дізнання.

Ключові слова: дізнання, досудове розслідування, кримінальний проступок, слідчі (розшукові) дії, строки, прокурор.

Oshedsha A. D. Regarding the issue of legal regulation of the term of inquiry

Abstract. The article is devoted to the study of the problem of legal regulation of the term of inquiry as a simplified form of pre-trial investigation of criminal offenses in the context of ensuring the principle of legal certainty. Discrepancies have been identified between certain provisions of criminal procedural law and the general time limits for preliminary investigations, manifested in their inconsistency with the time limits for the exercise of the prosecutor's procedural powers at the stage of completion of the preliminary inquiry. Attention is drawn to the fact that the existing provisions of the current criminal procedural legislation do not contain a clear mechanism for coordinating the terms of inquiry with the terms necessary for the prosecutor to make decisions, which leads to ambiguity in the application of the law. It is stated that this situation does not contribute to procedural economy, the speed of pre-trial investigation, and the effectiveness of criminal proceedings in cases of criminal offenses, which contradicts the main purpose of preliminary investigation. It is noted that special rules should not contradict the general provisions of criminal procedural law and the principles of criminal proceedings. The need to amend and supplement criminal procedural law to regulate the provision that the time limits for the exercise of the prosecutor's procedural powers cannot exceed the time limits for preliminary investigation is justified. It has been proven that the grounds for extending the term of preliminary investigation when the suspect does not admit guilt are abstract, have no specific content, and require

legislative clarification. It has been established that in order to extend the period of preliminary investigation in cases where the suspect does not admit guilt, his specific behavior and his own position regarding the charges brought against him must be taken into account. It has been established that the ground of "the need to conduct additional investigative (search) actions" requires a clear definition, since in the absence of a unified approach, there is a risk of formal justification for extending the term of the investigation.

Key words: *inquiry, pre-trial investigation, criminal misdemeanor, investigative (search) actions, time limits, prosecutor.*

Постановка проблеми. В межах теорії кримінального процесуального права роль та значення дізнання у забезпеченні ефективного реагування на кримінальні проступки не викликають сумнівів. Разом з тим, питання дотримання процесуальних строків дізнання, зокрема при виконанні прокурором процесуальних повноважень на етапі його закінчення залишаються малодослідженими та доволі дискусійними. Через неузгодженість вимог ч. 2 ст. 301 КПК України із загальним строком досудового розслідування кримінальних проступків (п. 1 ч. 3 ст. 219 КПК України) виникає правова невизначеність, що становить реальну загрозу порушення права учасників кримінального провадження на розумний строк кримінального провадження. Таким чином, для досягнення цілісності й узгодженості правових норм, що регулюють загальні положення досудового розслідування у формі дізнання, доволі актуальним вбачається подальша наукова розробка проблеми, визначеної у заголовку до цієї статті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Правова природа дізнання як спрощеної форми досудового розслідування є предметом наукового аналізу багатьох вітчизняних процесуалістів, таких як П. О. Балов, А. Г. Гаркуша, Р. Н. Гасанов, І. В. Гловюк, Ю. В. Гуцуляк, Т. О. Кузубова, Є. Д. Лук'янчиков, С. С. Максимовська, О. А. Марченко, А. В. Мельник, В. І. Фаринник, К. В. Щербак та ін. На окрему увагу в межах вказаних публікацій заслуговує констатація необхідності дотримання принципу розумності строків та гарантування процесуальних прав учасників кримінального провадження. Проте, незважаючи на наявність численних досліджень, невирішеним залишається питання нормативного регулювання строку дізнання через невідповідність окремих приписів кримінального процесуального закону.

Метою статті є дослідження недоліків правового регулювання строку дізнання, що полягають у невідповідності окремих положень кримінального процесуального закону. Для досягнення поставленої мети передбачається проведення комплексного аналізу доктринальних підходів, положень кримінального процесуального законодавства та практики його застосування щодо питань, пов'язаних із загальним строком дізнання та виконанням прокурором процесуальних повноважень на етапі закінчення дізнання.

Виклад основного матеріалу. Запровадження в Україні процесуального інституту кримінальних проступків є послідовним продовженням еволюції кримінального процесуального законодавства, спрямованого на оптимізацію кримінального провадження шляхом зменшення завантаженості правоохоронних органів, підвищення ефективності досудового розслідування та скорочення строків судового розгляду. Це обумовлено потребою забезпечення процесуальної економії та мінімізації втручання в права і свободи осіб, щодо яких здійснюється провадження. Разом з тим, строк дізнання, як спрощеної форми досудового розслідування, набуває принципово нового змісту, оскільки, як справедливо зазначає О. А. Марченко, кримінальні проступки характеризуються незначним ступенем суспільної небезпеки та не потребують проведення тривалих процесуальних дій, дозволяючи закінчити розслідування у стислі часові межі [1, с. 52]. Проте деякі науковці небезпідставно наголошують, що внесені зміни до кримінального процесуального законодавства в частині строків дізнання, їх продовження, а також форм та способів закінчення дізнання, є невдалими внаслідок дублювання тотожних правовідносин у межах різних положень КПК України, ускладнивши розуміння загальної тривалості дізнання [2, с. 188-189].

Зокрема, строк дізнання починає обраховуватись з моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку та має бути закінчене протягом 72 годин (п. 1 ч. 3 ст. 219 КПК України) [3]. Така тривалість встановлена не випадково, адже строк дізнання цілком обґрунтовано збігається з граничним терміном затримання особи (ст. 211 КПК України, п. 1 ч. 4 ст. 298-2 КПК України), та є мінімально необхідним для встановлення всіх обставин вчинення кримінального проступку. Водночас ч. 3 ст. 219 КПК України містить ще декілька вказівок на строк закінчення дізнання, а саме: протягом 20 діб (за умов якщо підозрюваний не визнає вину, існує необхідність проведення додаткових слідчих (розшукових) дій, вчинення кримінального проступку неповнолітнім) та протягом 1 місяця (за умови подання особою клопотання про проведення експертизи) [4, с. 277]. Також з розрахунку на неможливість закінчити кримінальне провадження протягом 72 годин або 20 діб у зв'язку з його складністю прокурор може продовжити проведення дізнання до одного місяця (п. 1 ч. 4 ст. 219 КПК України, ч. 2 ст. 294 КПК України) [5, с. 61; 6, с. 189]. Але така диференціація, на думку І. В. Гловюк, викликає чимало запитань до юридичної техніки визначення строків дізнання [7, с. 24].

Потрібно констатувати, що за загальним правилом, дізнання не повинно тривати більше 72 годин з моменту повідомлення особі про підозру (п. 1 ч. 3 ст. 219 КПК України) [3]. Ця норма має на меті забезпечення швидкого й водночас ефективного досудового розслідування у справах про кримінальні проступки. Проте, як зауважує П. О. Балов, відведений строк у 72 години є надзвичайно коротким, особливо з огляду на вимогу завершити дізнання, здійснити процесуальне оформлення зібраних матеріалів, скласти відповідні документи та передати їх прокурору для прийняття процесуального рішення про закінчення досудового розслідування в порядку, передбаченому ч. 2 ст. 301 КПК України [8, с. 515]. Безумовно, прокурор відіграє ключову роль на всіх етапах кримінального провадження, в тому числі й при ухваленні рішень щодо закінчення досудового розслідування. Але внаслідок обмеженості

визначеного часу, протягом якого прокурор повинен розглянути матеріали дізнання, прийняти одне з рішень, передбачених ч. 2 ст. 301 КПК України, та реалізувати відповідні дії (на кшталт звернутися до суду з обвинувальним актом), виникають реальні ризики недотримання процесуального строку. Оскільки, як встановлює судова практика, досудове розслідування має три ключові стадії: початок (внесення відомостей до ЄРДР); завершення (відкриття матеріалів досудового розслідування); закінчення (постановлення процесуального рішення – постанови про закриття провадження, фактичне направлення до суду обвинувального акту чи відповідного клопотання) [9].

Варто відзначити, що на виконання прокурором своїх повноважень після отримання матеріалів дізнання передбачено три дні (ч. 2 ст. 301 КПК України) [3]. Проте положення цієї статті не містять вказівку про те, чи має прокурор вкласти у загальні 72 години, що фактично зменшуватиме доступний час для здійснення процесуальних функцій. Тобто в межах норм кримінального процесуального закону вбачається неузгодженість між загальним строком дізнання та строком здійснення прокурором процесуальних повноважень на етапі закінчення дізнання, що негативно впливає на правозастосовну практику через неоднозначність тлумачення. В цьому контексті забезпечення дотримання строку дізнання, визначеному у п. 1 ч. 3 ст. 219 КПК України має бути вирішальним як для реалізації засади розумності строків кримінального провадження, так і для забезпечення правової визначеності як невід'ємної складової принципу верховенства права [10, с. 11].

Ця ідея повністю узгоджується з судовою практикою. Наприклад, у Постанові Верховного Суду від 6 вересня 2022 року (справа № 705/1850/21) констатовано, що строки, передбачені ст. 301 КПК України, якими повинен керуватись прокурор на етапі закінчення дізнання, не можуть і не повинні виходити за межі строків досудового розслідування, встановлених п. 1 ч. 3 ст. 219 КПК України. У рішенні зазначено, що строки, в межах яких прокурор приймає рішення щодо закінчення дізнання, не є самостійними проце-

суальними строками досудового розслідування, а повинні розглядатися як частина загального граничного строку дізнання [11]. Крім того, у Постанові Верховного Суду від 17 лютого 2025 року (справа № 369/16172/20) встановлено, що кінцевим моментом строку досудового розслідування є етап його закінчення, що реалізується не лише складанням або затвердженням обвинувального акта, а його направленням до суду, що має відбуватися або через поштове відправлення, чи шляхом передачі до канцелярії суду відповідальній особі в межах цього строку. Саме такі дії забезпечують реальне завершення розслідування в межах встановленого строку [12]. Таким чином, цілком обґрунтовано вважати, що при необхідності дотримання процесуального строку, передбаченого ч. 2 ст. 301 КПК України, його потрібно розуміти як строк реалізації прокурором своїх повноважень на певному етапі досудового розслідування, а не як самостійні чи додаткові строки дізнання.

Водночас у випадку наявності суперечності між загальними положеннями, передбаченими ст. 219 КПК України, та будь-якою процедурною нормою, що регламентує окремі аспекти досудового розслідування, в тому числі й ст. 301 КПК України, пріоритет матиме саме загальна норма. Як справедливо зазначає С. С. Корнющенко, ст. 219 КПК України є нормою загальної дії, що регламентує строки досудового розслідування, і вона не підлягає розширеному тлумаченню, а також не передбачає будь-яких винятків або виключень [13, с. 67-68]. Таке розуміння узгоджується зі змістом ч. 6 ст. 9 КПК України, згідно з яким норми КПК України мають тлумачитися у взаємозв'язку з його загальними засадами (ч. 1 ст. 7 КПК України), тому спеціальна норма не може суперечити правилам, викладеними у загальних положеннях кримінального процесуального закону. Враховуючи, що досудове розслідування кримінальних проступків здійснюється за загальними правилами досудового розслідування (ч. 2 ст. 298 КПК України), то строк проведення дізнання, з урахуванням всіх його стадій, в тому числі й строком виконання процесуальних повноважень прокурором, має укладатися у межі, встановлені саме п. 1 ч. 3 ст. 219 КПК Укра-

їни та не перевищувати 72 години з моменту повідомлення особі про підозру. Інакше, закінчення строку, визначеного п. 1 ч. 3 ст. 219 КПК України, слугуватиме підставою для закриття кримінального провадження в порядку п. 10 ч. 1 ст. 284 КПК України [14, с. 80; 15, с. 65].

Підсумовуючи вищезазначене, важливо наголосити, що строк, передбачений ч. 2 ст. 301 КПК України для виконання прокурором процесуальних повноважень на етапі закінчення дізнання, перебуває у прямій залежності від тривалості фактичного дізнання до моменту передачі прокурору матеріалів дізнання разом з повідомленням про підозру. Чим менше часу було витрачено дізнавачем на здійснення досудового розслідування після повідомлення особі про підозру, тим більше часу матиме прокурор для реалізації визначених кримінальним процесуальним законом повноважень щодо прийняття рішень за результатами дізнання. Відтак, положення ст. 301 КПК України є спеціальними щодо закінчення досудового розслідування у формі дізнання, оскільки вони конкретизують окремий етап досудового розслідування. При цьому реалізація таких норм повинна відбуватись у межах загального строку дізнання. Співвідношення цих норм здійснюється з урахуванням принципів верховенства права та правової визначеності, що виключають можливість тлумачення спеціальної норми у спосіб, який нівелює або розширює межі досудового розслідування за рахунок строку виконання прокурором своїх повноважень на певному етапі досудового розслідування.

У межах удосконалення правового регулювання порядку закінчення досудового розслідування у формі дізнання доцільним є внесення змін до ч. 2 ст. 301 КПК України щодо необхідності нормативного закріплення положення, відповідно до якого строк реалізації прокурором процесуальних повноважень не може виходити за межі загального строку дізнання, визначеного п. 1 ч. 3 ст. 219 КПК України. З урахуванням викладеного, обґрунтованою видається пропозиція внесення змін до ч. 2 ст. 301 КПК України, зокрема, після слів «Прокурор зобов'язаний» доповнити словами «у межах строку, передбаченого статтею 219

цього Кодексу, але», що дозволить зафіксувати обов'язок прокурора діяти в межах установленого граничного строку дізнання. Такий підхід забезпечить юридичну узгодженість загальної норми зі спеціальною та сприятиме дотриманню вимог правової визначеності.

Серед інших проблем правової регламентації строку дізнання є оціночний зміст підстави «підозрюваний не визнає вину», яка визначає строк проведення дізнання до 20 днів (п. 2 ч. 3 ст. 219 КПК України) [3]. Водночас законодавець не конкретизує, що саме потрібно розуміти під невизнанням вини (мовчання підозрюваного, часткову незгоду, заперечення обставин, виклад альтернативної версії подій тощо). Деякі науковці при дослідженні критеріїв визнання особою вини, пропонують звертати увагу не лише на щире каяття, але й враховувати суб'єктивне ставлення особи, її поведінку та власну позицію. Як зазначає Т. Є. Мироненко, визнання вини особою має бути беззастережним, тобто цілковитим і повним. За таких умов поведінка спрямовується на надання необхідної допомоги упродовж досудового розслідування, а також надання допомоги для усунення негативних наслідків, що настали внаслідок кримінального правопорушення. Не менш важливою складовою визнання особою власної вини є обов'язок співпрацювати з органом досудового розслідування чи дізнання шляхом повідомлення про всі обставини вчиненого кримінального правопорушення, участі у викритті співучасників, видачі знарядь та засобів вчинення кримінального правопорушення, а також майна, отриманого протиправним шляхом тощо [16, с. 126-127]. Наприклад, в Ухвалі Апеляційного суду від 27 лютого 2017 року (справа № 308/6614/16-к) встановлено, що обвинувачений визнає свою вину з огляду на його поведінку, яка мала прояв не лише у щирому каятті, але й у активній співпраці щодо сприяння розкриття вчиненого кримінального правопорушення. Крім того суд конкретизував, що під активним сприянням доцільно розуміти надання підозрюваним будь-якої допомоги органам досудового розслідування в установленні донині невідомих обставин, що мають значення для кримінального провадження. Зі

свого боку, щире каяття виражає суб'єктивне ставлення особи до вчиненого кримінального правопорушення шляхом визнання власної провини, висловлення жалю щодо вчиненого правопорушення та демонстрації бажання виправити наслідки, що сталися [17].

З урахуванням викладеного, випадки, коли підозрюваний відмовляється від надання показань, керуючись положеннями ст. 63 Конституції України та ст. 42 КПК України, не можуть свідчити про визнання власної вини, оскільки такі дії не сприяють встановленню обставин вчиненого кримінального правопорушення, що унеможлиблює завершення дізнання протягом 72 годин й обґрунтовує потребу у більш тривалому проведенні досудового розслідування. Аналогічна ситуація матиме місце, коли підозрюваний надає свідчення, що суперечать вже встановленим фактам за результатами затримання, опитування свідків, проведення огляду тощо. Навіть за наявності часткового заперечення провини або альтернативної інтерпретації подій виникає необхідність у подальшій перевірці таких тверджень. Відповідно й підстава для більшого строку дізнання у разі невизнання вини підозрюваним має тлумачитися не суто формально, а з урахуванням конкретної поведінки підозрюваного та його позиції щодо пред'явленого обвинувачення (повідомлення про підозру).

Подібні фактори, як стверджує Т. О. Кузубова, визначають складність кримінального провадження, обумовлюючи потребу у проведенні додаткових слідчих (розшукових) дій. Разом з тим, поняття «складність кримінального провадження» є суб'єктивним, адже воно охоплює широке коло обставин, що обумовлюють потребу у проведенні слідчих (розшукових) дій. Така складність може проявлятися, зокрема, в об'єктивних труднощах встановлення фактичних обставин, значній кількості учасників провадження тощо [5, с. 62]. Варто погодитись, що формулювання підстави щодо «необхідності проведення додаткових слідчих (розшукових) дій» також видається надто абстрактним, адже дозволяє їх довільне тлумачення, тому що законодавцем не встановлено критеріїв, які б дозволили об'єктивно оцінити необхідність

проведення додаткових слідчих (розшукових) дій після повідомлення особі про підозру.

Це виглядає проблематичним в контексті вже здійсненого (фактично реалізованого) повідомлення про підозру. Справедливо припустити, що суб'єкт проведення дізнання вже отримав достатньо підстав для формулювання та пред'явлення обґрунтованої підозри. Тому збільшення строку дізнання до 20 діб з моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку на підставі «необхідності проведення додаткових слідчих (розшукових) дій» виглядає суперечливим, оскільки дізнання виступає як спрощена форма досудового розслідування, яка переслідує мету забезпечення процесуальної економії.

Ключовим орієнтиром для визначення строку дізнання є мінімізація обсягу слідчих (розшукових) дій, які мають бути проведені у стислий термін часу. В умовах невизначеності рішення про продовження строку дізнання набуває дискреційного характеру, що створює умови для формального обґрунтування продовження строку дізнання до 20 діб навіть у справах, які фактично не потребують додаткових дій. У зв'язку з цим, виникає загроза втрати ефективності дізнання внаслідок зловживання щодо необґрунтованого збільшення строків.

Разом з тим, не можна повністю виключати «необхідність проведення додаткових слідчих (розшукових) дій» під час дізнання, однак така «необхідність» повинна бути винятком, а не правилом. Вважаємо, що окреслений недолік правового регулювання може бути виправлений шляхом конкретизації наведеної підстави у змісті кримінального процесуального закону. Законодавцю бажано визначити перелік критеріїв, які б вказували на наявність об'єктивної необхідності у додаткових слідчих (розшукових) діях, що не могли бути проведені до повідомлення особі про підозру. Такий крок сприятиме посиленню правової визначеності, забезпеченню процесуальної економії та підвищенню ефективності дізнання в цілому.

Висновки. Проблемою правового регулювання строків дізнання є наявність у процесуальному законі процесуальної норми ч. 2

ст. 301 КПК України, що встановлює досить широкі часові межі виконання прокурором процесуальних повноважень на етапі закінчення дізнання. Максимальні границі цих часових параметрів не узгоджуються з положеннями п. 1 ч. 3 ст. 219 КПК України, що унормовують загальні строки дізнання.

Передбачений ч. 2 ст. 301 КПК України строк для виконання прокурором процесуальних повноважень на етапі закінчення дізнання не може перевищувати загального строку дізнання, що встановлений п. 1 ч. 3 ст. 219 КПК України. У зв'язку з цим пропонуємо внести зміни до ч. 2 ст. 301 КПК України, зокрема, у ч. 2 після слів «Прокурор зобов'язаний» доповнити словами «у межах строку, передбаченого статтею 219 цього Кодексу, але».

Строк виконання прокурором процесуальних повноважень на етапі закінчення дізнання (ч. 2 ст. 301 КПК України) залежить від витраченого часу на досудове розслідування кримінального проступку до одержання прокурором матеріалів дізнання. Чим менше процесуального часу використано на здійснення дізнання до направлення відповідних матеріалів прокурору, тим більше у останнього залишається строку для реалізації повноважень під час закінчення розслідування кримінального проступку.

Регламентована у п. 2 ч. 3 ст. 219 КПК України підстава у вигляді «підозрюваний не визнає вину» має тлумачитися з огляду на волевиявлення підозрюваного надавати свідчення щодо вчинення кримінального проступку, а також зміст цих свідчень. Якщо підозрюваний відмовляється від надання пояснень або надає свідчення, що не узгоджуються із встановленими обставинами вчинення кримінального проступку, то це означає, що підозрюваний не визнає вину. При таких умовах досудове розслідування кримінального проступку може продовжуватися до 20 діб з моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні такого виду кримінального правопорушення.

Сформульована у п. 2 ч. 3 ст. 219 КПК України підстава у вигляді «необхідності проведення додаткових слідчих (розшукових) дій» є занадто абстрактною та не сприяє

забезпеченню принципу правової визначеності щодо збільшення строків дізнання до 20 діб з моменту повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального проступку. Цей

недолік правового регулювання може бути виправлений шляхом конкретизації наведеної підстави у змісті кримінального процесуального закону.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Марченко О. А. Особливості досудового розслідування кримінальних проступків у формі дізнання: деякі процесуальні аспекти. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2021. № 3. Ч. 2. С. 49-54. DOI: <https://doi.org/10.32850/sulj.2021.3.2.8>
2. Чорна І. Ю., Шендрик Ю. В. Дізнання як форма досудового розслідування щодо кримінальних проступків: суть і проблеми правозастосування. *Збірник матеріалів III Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції з нагоди відзначення міжнародного дня прав людини (м. Київ, 7 грудня 2023 року)*. Київ. С. 187-189.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України. Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. *Голос України*. 2012. №№ 90-91. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 20.01.2026).
4. Кузубова Т. О. Процесуальні аспекти обчислення строків дізнання при його зупиненні. *Міжнародна науково-практична конференція: «Шлях успіху і перспективи розвитку» (до 26 річниці заснування Харківського національного університету внутрішніх справ, 20 листопада 2020 р.)*. Харків, 2020. С. 276-277.
5. Кузубова Т. О. Законодавчі та прикладні проблемні питання строків проведення дізнання. *Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування: тези доповідей учасників науково-практичного семінару (30 жовтня 2020 року)*. Львів: ЛьвДУВС, 2020. С. 60-63.
6. Гуцуляк Ю. В. Процесуальні аспекти дізнання як форми досудового розслідування. *Фаховий збірник наукових статей «Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України»*. 2023. № 63. С. 182–194. DOI: <https://doi.org/10.15330/apiclu.63.1.82-1.94>
7. Гловюк І. В. Питання юридичної техніки визначення строків дізнання. *Теоретичні та практичні проблеми розвитку кримінального права і процесу: матеріали ІХ Всеукраїнського науково-практичного семінару (м. Івано-Франківськ, 04 грудня 2020 року)*. Івано-Франківськ: Редакційно-видавничий відділ Університету Короля Данила, 2020. С. 23-26.
8. Балов П. О. Особливості дізнання як спрощеної форми досудового розслідування кримінальних проступків. *Аналітичне-порівняльне правознавство*. Ужгород, 2023. № 5. С. 512-517. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.05.92>
9. Постанова Верховного Суду від 16 січня 2023 року. Справа № 635/7519/20 Провадження № 51-2223 км 22. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/108526621> (дата звернення: 20.01.2026).
10. Гуйван П. Д. Правова визначеність як складова частина принципу верховенства права. *Альманах міжнародного права*. 2017. Вип. 17. С. 11-21. URL: <http://inlawalmanac.mgu.od.ua/v17/4.pdf> (дата звернення: 20.01.2026).
11. Постанова Верховного Суду від 06.09.2022. Справа № 705/1850/21. Провадження № 51-5604км21. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/106191186> (дата звернення: 20.01.2026).
12. Постанова Верховного Суду від 17 лютого 2025 року. Справа № 369/16172/20. Провадження № 51-7739 кмо 23. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/125435251> (дата звернення: 20.01.2026).
13. Корнющенко С. С. Проблемні питання дотримання строків під час досудового розслідування кримінальних проступків. *Актуальні проблеми правознавства*. 2023. № 3 (35). С. 63-70. DOI:10.35774/app2023.03.063
14. Колот Н. М. Проблемні питання обчислення строків досудового розслідування у кримінальному провадженні. *Advanced discoveries of modern science: experience, approaches and innovations: collection of scientific papers «SCIENTIA» with Proceedings of the IV International Scientific and Theoretical Conference, August 11, 2023*. Amsterdam. 2023. С. 79- 81.
15. Максимовська С. С. Особливості закінчення дізнання. *Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування: тези доповідей учасників науково-практичного семінару (02 грудня 2022 року)*. Львів: ЛьвДУВС. 2022. С. 64-67.

16. Мироненко Т. Є. Деякі проблеми змісту та застосування угод про визнання винуватості. *Приватне та публічне право*. 2017. № 3. С. 125-128. URL: http://www.pp-law.in.ua/archive/3_2017/29.pdf (дата звернення: 20.01.2026).

17. Ухвала Апеляційного суду Закарпатської області від 27 лютого 2017 року. Справа № 308/6614/16-к. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/64997130> (дата звернення: 20.01.2026).

Дата першого надходження статті до видання: 23.12.2025

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 28.01.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 17.04.2026